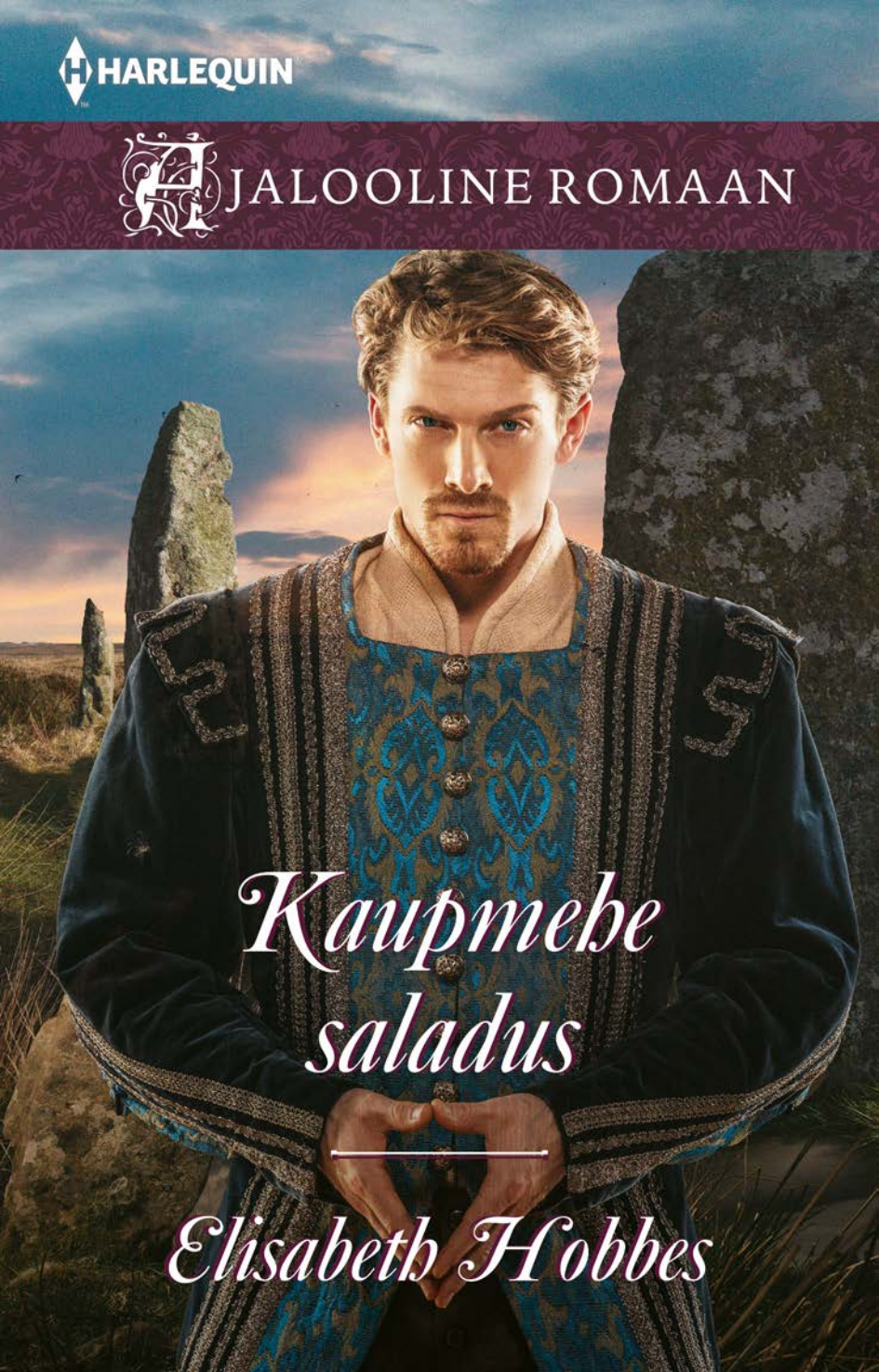

 HARLEQUIN JALOO LINE ROMAAN

*Kaupmehe
saladus*

Elisabeth Hobbes

Originaali tiitel:
Elisabeth Hobbes
Uncovering the Merchant's Secret
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Claire Lackford
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11387920
ISBN 978-9949-82-681-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autorilt

Olen veetnud paljud toredad suvepuhkused Bretagne'is koos pere ja sõpradega ning olen juba ammu tahtnud kirjutada raamatut, mille sündmustik leiab aset seal.

Blanche'i lugu põhineb suuresti Bretagne'i emalõvi Jeanne de Clissoni elulool. Pärast tema abikaasa hukkamist Bretooni pärilussõja ajal kehtestas Jeanne rannikul hirmuvalitsuse, rünnates Prantsuse laevu, mis võitlesid John de Montforti vastu. Ta tegi seda kolmteist aastat, kuni abiellus inglasega ja jättis mereelu seljataha.

Tule süütamine kirikutornis, et laevu karidele meelitada, tugineb ajaloolistel andmetel, mis sedalaadi sündmusi kirjeldavad.

Need koos Chauceri kirjeldusega „Franklini loos“ andsid mulle soovitud loo kirjutamiseks inspiratsiooni.

Et täisring peale teha, toimetasin seda raamatut Concarneau rannikul, kust algab Jacki lugu.

Loodetavasti meeldib see teile.

*Day Jobi vapustavale personalile. Ma ei oskaks
paremaid sõpru ja kolleege tahtagi.*

Esimene peatükk

Märts 1346

„*K*as te tahate öelda, et ükski laev ei saa mind enne nädala lõppu St. Malole viia?“

Kapten John Sutton toetas käed lauale, kummardus laua taga istuva sadamaülema poole ja üritas pahameelt talitseda. „Te kinnitasite mulle, et ma ei pea ootama kauem kui kaks päeva, ja see oli kaks päeva tagasi!“

Sadamaülem kehtitas ükskõikselt õlgu. Ta pööras pilgu meeste poole, kes olid kogunenud veinikruusidega kamina ette, nagu kutsudes neid tunnistajaiks selle inglasest reisija ülekohtustele nõudmistele. Kuna John ei suutnud leida ühtegi laeva, tundus, et sadamaülema kontor oli pigem kohalike kaupmeeste ja meresõitjate igaõhtuse seltskondliku kogunemise paik, mitte koht, kust transporti organiseerida.

John pigistas lauaserva, nii et küüned ärritusest kõvasse tammepuitu tungisid. Kapten peaks saama oma laeva ise

käsitada, mitte paluma teise mehe laevaga ülesõitu. Ehkki ta oleks hea meelega käed bretooni kaela ümber pannud ja sadamaülemale mõistust pähe pigistanud, kahtles ta, kas pääseks sel juhul siit ruumist elusana. Ta tundis siiski soovi seda teha ja tagajärgedega riskida. Abikaasa surmast saadik oli ta võidelnud tungiga oma elu ohtu seada, kuni keegi selle tema eest lõpetab. Margaretiga ühinemine oli ahvatlev, kuna elada polnud suurt millegi nimel.

„Olukord on hetkel keeruline,“ ütles sadamaülem, kehitades taas õlgu. „Sõda inglastega on meie tegevusharule raskelt mõjunud. Paljud on pidanud oma tööst loobuma. Kuna seis Bretagne'iga on, nagu on...“

Sadamaülem vakatas, kui John hambad paljastas. Seis Bretagne'iga oli just see põhjus, miks ta üritas kiiruga Concarneau'st St. Malole pääseda. Ehkki Inglismaa ja Prantsusmaa kuningad olid välja kuulutanud vaherahu, ei olnud Bretooni krahvkonna küsimus lahendatud. Charles de Blois ja John de Montfort olid vihaselt lahinguid pidanud. Inglise edu Cadoret' all, millele järgnes Quimper'i piiramine, oli toonud kaasa inimkaotusi mõlemal poolel, aga de Montforti surm eelmisel sügisel oli võimunudlejaks jätnud viieaastase pärija. Praegu oli ideaalne aeg turvaliselt tagasi Inglismaale sõita.

„Sellepärast ma soovingi nii pakiliselt lahkuda. Pean edastama oma partneritele Bristolis nende viinamarjaistandusi puudutava aruande. Kindlasti on ju ka siinsete kaupmeeste huvides, et kaubavahetus kahe riigi vahel ei oleks häiritud rohkem, kui see on hädavajalik.“

John naeratas pingutatult ja kõneles nii valjusti, et kõik ruumis tema sõnu kuulsid.

„Mulle öeldi, et Concarneau on jõudsalt arenev sadam ja siit pole keeruline leida laeva, mis mu Plymouthi viiks. Nüüd avastan, et ma ei pääse isegi Bretagne'i rannikust mööda. Ilmselgelt oli tegemist valeinformatsiooniga ja ma räägin sellest võimalikult paljudele, kui viimaks koju jõuan, et teised reisijad ei satuks selles urkalinnas samasugusesse olukorda!“

Kamina ees seisvad mehed pomisesid midagi, kuna neile ei jäänud Johni tahtlik solvang märkamata – see polnud ka üllatav, kuna ta oli lause lõpus meelega häält tõstnud. Põlastavaid märkusi nende kodu maine pihta ei kavatsenud keegi taluda. John pöördus teiste poole, käed rusikais. Ta isegi ootas kaklust, et ärritusest vabaneda. See tuimestas pideva tinaraske klombi valu rinnus kohas, kus varem oli tuksunud süda.

Sadamaülem, keda ilmselt kuulajaskonna olemasolu ärgitas oma linna säärase avaliku kriitika eest kaitsma, ajas end püsti ja tuli ümber laua. Ta vaatas Johnile, kes temast vähemalt peajagu pikem oli, anuvalt otsa.

„Alles märts ju, *monsieur*. Paljud kaptenid ei julge praegu merele minna, vaid palju hiljem. Kui te kaaluksite sõitmist aeglasema alusega mööda jõgesid, võiksin teid juhatada kolme kapteni juurde, kes on valmis seilama kümne päeva jooksul.“

See aastaeg oli kõige hullem. Johni õlad vajusid kõssi, kui ta mõtles selle rituaali kordamisele iga päev kaks järgmist kuud, kuni olud merel paremaks muutuvad. Selleks ajaks on de Montforti pooldajad end loomulikult kogunud ja vaenu-tegevus algab taas. Sellises olukorras oleks kiirem moodus üürida hobune ja minna St. Malole mööda maismaad.

„Tulen homme tagasi ja küsin uuesti.“ John ajas end sirgu ja kohendas keebi haaki. „Ehk on teil siis mulle paremaid uudiseid. Head öhtut.“

Sadamaülema pilk vilksatas korraks paunale Johni vöö. Ta oli iga päev Johni heldusest tulu teeninud, sest too lootis ekslikult, et maksmine toob kiirema lahenduse. Täna õhtul seda ei juhtunud. John pani käed rinnal vaheliti ja ajas jalad muldpõrandal harki, andes selgelt mõista, et tema käsi ei lähe rahapauna lähedussegi. Ta noogutas järsult ja suundus tänavale, virutades raske ukse enda järel kinni.

John hingas vihaselt välja ja kirus inglise keeles, nii et möödunud teda jälgides korraks seisatasid. Lühikesed plahvatuslikud helid sobisid suurepäraselt viha ja masenduse väljendamiseks ja ta tundis end seejärel veidi paremini. Talle tundus kummaline, et pärast nelja aastat, mil ta enamasti Prantsusmaal oli elanud, kõlas emakeel kõrvus kuidagi rabeldalt. Ta kõneles prantsuse keelt soravalt, mis muutis tema ülesande lihtsamaks. Ta nägi selles keeles isegi unenägusid, aga mõeldes sellele, kui kaugemale tema enda kehtestatud pagendus oli ta kodust viinud, võttis temas ootamatult maad koduigatsus ja lein, mis võttis ta vaaruma.

Kurku kerkis klomp. Ta teadis pikaajalisest kogemusest, et seda probleemi saab kõige lihtsamini lahendada paari kannutäie veiniga. Mitte selles väarikas võõrastemajas, kus ta peatus, vaid mõnes närusemas paigas, kus hästi riietatud heledapäine inglane paneks teisi päid pöörama, keelt peksma ja kui veab, ka rusikatega vehkima.

John kiirustas sadamaülema kontorist kitsaste käänuliste tänavate poole, mis viisid sadamasse, mitte linna, soovides leida mõne kõrtsi, kus oma pahameelt uputada, aga ta oli jõudnud teha vaevu kümmekond sammu, kui keegi tema kõrvale astus. Ta vaatas sinnapoole ja tundis ära ühe mees- test, kes oli sadamaülema kontoris veini joonud.

„Mis on te nimi ja milline mure, *monsieur*, et te nii kiiresti transporti vajate?“

John läks säärase jultunud küsimuse peale turri. Käsi kobas vaistlikult pistoda, aga ta takistas ennast ega tõmmanud seda välja. Ta libistas pilgu kiiresti üle küsimuse esitanud mehe riietuse. Mehel oli seljas paks õlitatud nahast ja karusnahkse voodriga mantel ning peas kübar, mis tuttav ainult neile, kes meremeeste seltskonnas viibinud. Tal tekkis mõte, et ehk osutub see mees tema päästjaks.

„Minu nimi on Jack Langdon,“ ütles John. „Olen lihtne kaupmees, Bristolis veinikaupmeeste ühenduse agent. Nad palusid mul hinnata tootmise ja kvaliteedi hetkeolukorda. Nüüd pean minema tagasi Inglismaale oma avastustest ette kandma.“

See polnud vale, aga mitte ka kogu tõde. Kuninga esindajat Prantsusmaal John Suttonit polnud enam olemas. Nüüd oli ta lihtne Jack Langdon, kaupmees, kes reisis Lääne-Prantsusmaal ja nägi oma reiside ajal palju sellist, mida oma teistele tööandjatele edasi anda ja mis oleks neile kasulik.

Teise mehe nägu muutus rõõmsamaks, kiirates ausust, mis tekitas Johnis kohe pettusekahtluse.

„Siis on hästi, et me kohtusime, *monsieur*. Kuulsin, mida see kasutu lurjus teile seal ütles, aga ta ei tea midagi. Mina olen Petrus Nevez, Sant Christophe'i kapten. Ma vean kaupa mööda rannikuäärt oma kodulinna Roscoffi. Asun koidu ajal ümber ranniku tee. Mu laev on väike, aga kui te maksate, siis ruumi mul on, *monsieur*.“

John kaalus pakkumist. Roscoff polnud tema sihtkohale nii lähedal, kui temal vaja oli, aga see oli paganama palju

lähemal kui tema praegune asukoht. Sealt leiaks ta ehk järgmise laeva või kui vaja, läheks mööda maad St. Malosse.

„Kas te siis tahate sellisel aastaajal sõita?“

Nevez muigas kavalalt ja John arutles, kas tema kaup ikka on seaduslik. Seda tasub ehk reisi ajal uurida. Salakaubavedajad võisid sõjas kasulikud olla, kui nende poolehoid õigele osapoolle kuulus.

„Millised on teie tingimused?“

Nevez nimetas summa, mis pani Johni sisimas võpatama. Tal polnud siiski eriti valikut, seega lõi ta kapteniga innukalt käed, ehkki ta just erilist indu ei tundnud, ja jättis meelde Sant Christophe'i asukoha.

Nevez läks sadama poole. Soovimata kaptenile järgneda, otsustas John, et ta siiski ei lähe mujale jooma, ja suundus tagasi võõrastemajja, mis oli olnud tema öömajaks juba terve igaviku. Ta istus pingile, mis oli kaminale võimalikult lähedal, ning tellis veini ja midagi süüa. Võõrastemajapidaja noorim tütar Jeanne tuli kandikuga, puusad ahvatlevalt kõikumasa ja õlad tahapoole lükatud, nii et rinnad esile tungisid. Ta tervitas Johni naeratusega, mis oli peaaegu siiras.

„Kas te leidsite laeva, *monsieur* Langdon?“ küsis ta, ulatades mehele aurava kausi. John sõi kõigepealt paar suutäit koorest kalahautist, enne kui vastas. Toit oli suurepärase.

„Jah, *mademoiselle*. Palun öelge oma isale, et ma lahkun koidu ajal.“

Jeanne ajas huuled prunti ja ulatas talle veinikruusi. „Kui kahju. Mul on kurb, et te lahkute.“

John võttis kruusi ja naine liigutas oma sõrmi nii, et need mehe omi puudutasid. Jeanne naeratas häbelikult, ehkki tema pilk oli kalk.